

ві миле
нну по-
з „про-
; вдру-
д „схи-
спасла
то душ
або на-
ак само
уїти; а
ро крі-
розділ
несподі-
ельмож-
ше роз-
множе-
ри щед-
та пере-
ими так
редками
тах кня-

вона почитала за смертельну. Їй гадалось, що воїна вже до краю виконала своє призначення на землі, допіла у всіх чеснотах і забажалося їй в останнє потрудитись: відвідати св. Землю, а затим могилу єзуїтського патріарха св. Лойоли і там, в нігах його, скласти й свої праведні кости. Але фортуна несподівано призначила їй іншу мандрівку. В 1648 р. вибухло повстання Хмельницького і огниною пожежею швидко розлилось по всій Україні. На Волині, як і по других місцях, з переляку почали втікати до Польщі ксьондзи, пани і Жиди, справедливо обавляючись попастись до рук козацьких. Острожські Єзуїти, здається, раїїш, ніж хто інший „іакивали козакам пятами“. Аїна-Альоїза теж мусіла покинути на волю фортуни свої багатства і пуститись в далеку дорогу. А по її пятах впали до Острога козаки, вирізали тут до чотирох сот Жидів та Ляхів і з димом пустили до неба недобудований ще й тоді єзуїтський колегіум і католицькі костіоли.

Коли Аїна-Альоїза прибула виглянкою до Польщі, то, як свідчать її біографи, уся Польща дивувалась, що одна руска пані має такий великий та пишний поїзд: так багато йшло в її обозі карет, каруц, ридванів і возів, запряжених по четверо й по шестеро коний і навантажених усяким добром. Числений гурт її слуг і двораків мандрував разом з нею, готовий поділяти з своєю добродійкою всі неогоди вигиання, а вкупі з самими дорогими